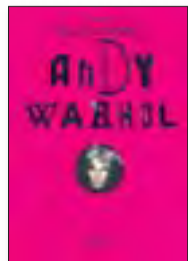

NOVETATS EDITORIALS

PATRICIA GEIS
Això és un artista!
Andy Warhol

COMBEL

Art

► Aquest llibre dedicat a Andy Warhol forma part d'una col·lecció feta amb art. Permet llegir, jugar, experimentar, investigar, crear i descobrir les obres i els artistes més importants de tots els temps.

IL·LUSTRACIONS DE DEDIEU
Les faules de la Fontaine

CRUÏLLA

Popular

► El volum, amb mòbils al seu interior, inclou les conegudes faules de la Fontaine: «El corb i la guineu», «La cigala i la formiga», «La granota que volia ser tan grossa com un bou», «El llop i la cigonya» o «La rata de camp i la rata de ciutat». | DdG

GITTY DANESHVARI
Escuela de frikis

MONTENA

Novel·la

► Un nen obsessionat amb la mort i tota mena de catàstrofes, una nena atemorida pels insectes, un esportista amb fòbia a l'aigua i una claustrofòbica protagonitzen aquesta novel·la. Els seus pares intenten curar-los portant-los a l'escola de Mrs. Wellington. | DdG

Estudiants de 3r i 4rt d'ESO aprenen sobre seguretat amb el Bus de la Prevenció

GIRONA | P.T.V.

Estudiants de tercer i quart curs d'ESO dels instituts d'educació secundària Pere Alsius, Pla de l'Estany i Josep Brugulat, de Banyoles, van visitar la setmana passada el Bus de la Prevenció. La iniciativa forma part d'un projecte pedagògic promogut pel Departament de Treball de la Generalitat de Catalunya, que informa els joves sobre la importància de la prevenció en riscos laborals.

L'autobús fa un recorregut per Catalunya -hi ha dos vehicles que realitzen dues rutes diferents-, està equipat amb 40 ordinadors i ofereix recursos didàctics per treballar els seus objectius amb els estudiants, entre els quals hi ha material audiovisual.

Aquesta és la tercera temporada del Bus de la Prevenció que, a més de promoure la seguretat laboral, també vol inculcar als nois i les noies la necessitat de traslladar els hàbits preventius als àmbits familiar i escolar.

La gira gironina

A més de Banyoles, aquest punt informatiu recorre altres punts de les comarques gironines -allà on els instituts de secundària han demanat la seva presència, ja que la iniciativa s'adreça a l'alumnat dels dos últims cursos d'ESO- com Celrà, Torroella de Montgrí, Salt, Girona, Figueres, Palafrugell, Calonge, Lloret de Mar, Blanes, Llançà, la Jonquera o Roses, entre d'altres.

JOAN COMALAT

Alguns dels alumnes del Pla de l'Estany que la setmana passada van visitar el Bus de la Prevenció.

EN LA DIRECCIÓ EQUIVOCADA

L'articulista manifesta la seva opinió sobre la nova regulació de les direccions dels centres educatius prevista a la Llei d'Educació de Catalunya, mostrant-se en desacord amb els principis dels quals parteix el Departament d'Educació de la Generalitat

Xavier Díez

USTEC-STES GIRONA

Després de la destrucció de la seva ciutat per part dels perses, i la posterior i inesperada victòria de Salamina contra la flota meda, els atenencs van decidir reconstruir un nou espai monumental que deixés bocabadat el món sencer. El que pocs visitants de l'Acropolis saben avui és que en aquella gran obra no hi participaren ni esclaus ni estrangers. Van ser els ciutadans lliures, amb les seves mans els que van bastir els temples, el Partenó i el conjunt monumental. Ho van fer voluntàriament i amb entusiasme, car d'aquesta manera pretenien impressionar qualsevol enemic que s'acostés a la ciutat. Era una carta de presentació dels grecs, un missatge inequívoc que parlava de la superioritat de la de-

«Creure que el retorn a les direccions fortes implica millorar l'educació no té fonament en l'experiència, sinó en la confiança en una ideologia interessada»

mocràcia participativa, capaç de vèncer un exèrcit de serfs superior en nombre i inferior en esperit, i de construir amb l'esforç mancomunat una de les meravelles del món antic.

No corren bons temps per a la democràcia. De fet, una retòrica recorre els despatxos dels responsables educatius, amb la recurrent terminologia de lideratge, excel·lència, governança i altres mots similars pel que fa a la seva calculada ambigüïtat i l'opacitat de les intencions. En el nou discurs, plagiat del sarkozisme, es pretén demostrar la superioritat dels conceptes cisel·lats en el món de l'empresa, per damunt d'altres termes com autogestió, participació i, per descomptat, democràcia. Des dels laboratoris d'idees afins, des de les escoles de negocis i des de Via Augusta, es presenta la imposició de l'autoritarisme i la jerarquia com a la solució als presumptes mals que afecten l'edu-

cació pública. De fet, una de les primeres mesures que es volen imposar, a partir de l'aprovació de la LEC, és un decret que atorgui més poder a les direccions, justificat a partir de la creença màgica que un «lideratge fort» pot millorar, per si sol, la qualitat d'un centre. En certa mesura, el que es tracta és d'aplicar els principis de l'organització capitalista a un espai públic, i amb això, de manera indirecta, a la vida quotidiana.

Els autors d'aquesta iniciativa parteixen de l'amnèsia col·lectiva. La memòria històrica ens hauria d'alliçonar que aquesta «idea innovadora» és en realitat un vell concepte posat en pràctica amb resultats catastròfics. L'escola anterior a 1975, el referent més recent en el qual el conseller es pot emmirallar, es caracteritzava pel poder omnímode dels directors, i alhora per uns índexs de fracàs escolar, controls ideològics i encarcament metodològic que avui costaria d'imaginar. L'arribada de la democràcia a mitjans setanta bastí una escola ben diferent, organitzada sota paràmetres participatius, que va donar entrada a claustres ambiciosos,

Ampes col·laboradores i entorns exigents. Aquestes novetats van permetre saltar d'uns índexs de fracàs escolar de la meitat dels alumnes a catorze anys, a la quarta part que tenim avui als setze, d'un set per cent d'universitaris a un trenta per cent de llicenciats i diplomats, d'un analfabetisme considerable a l'eradicació d'aquest mal. Creure que el retorn a les direccions fortes implica millorar l'educació no té fonament en l'experiència, sinó en la confiança en una ideologia interessada.

És cert que en els darrers anys es constata una certa reculada en la participació i la gestió democràtica dels centres. També són palpables sentiments col·lectius de desorientació, d'abstenció i de baixa moral de combat entre el conjunt de la comunitat educativa. Tanmateix, això no pot ser atribuïble a una «manca de lideratge», com es repeteix com un mantra des de Via Augusta, sinó a un conjunt de circumstàncies que no tenen res a veure amb l'organigrama dels centres. Hi ha hagut transformacions socials i econòmiques difícils d'administrar per una escola cada vegada més aïllada, una política educativa erràtica, amb errors no corregits, o mesures absurdes des del punt de vista pedagògic i social, com la sisena hora, principal causa de ressentiment entre els claustres. I sobretot, existeix una gran, profunda desconfiança respecte dels responsables edu-

catius, per la seva reiterada negativa a emprar mesures útils per millorar l'educació, i recórrer a una retòrica populista a l'hora de «governar» l'educació.

Davant de la temptació de «fer de l'escola una empresa», amb jerarquització, desigualtat entre els docents, arbitrariedad, nepotisme, el que cal és rearmar la democràcia. La qualitat no és el fruit de la centralització de les decisions, sinó de la implicació col·lectiva i mancomunada del professorat, famílies i alumnat. I en aquest sentit, les direccions tenen un paper imprescindible a l'hora de dinamitzar la seva comunitat educativa. Propiciar un sentiment sinèrgic de col·laboració. Treballar conjuntament, esquena amb esquena, per fer de les nostres escoles les nostres veritables acropolis. De fet, el mot «lideratge», que descriu una circumstància més que no pas un càrrec, té a veure amb la confiança dipositada en una persona amb mèrits i habilitats entre iguals, un *primum inter pares*. En canvi, la idea que ens ven el Departament amb les seves reformes, el poder arribat pels de dalt per disciplinar als de baix, hauria de tenir un altre mot més adient i de record inesborrable, «cabdillatge». Si volem construir una societat democràtica i solidària, les direccions han d'ésser l'expressió pública d'una comunitat col·laborativa. Altrament, estariem fent un terrible gir en la direcció equivocada.